

ROUTE 66

Nostalgie a legenda

Zastavení desáté: K pobřeží Pacifiku

Las Vegas je noční město. Všechny atrakce jsou v záři umělého osvětlení ještě působivější než za denního světla. Zatímco celé město již spí, Las Vegas Boulevard září, a je plný života. Chodníky jsou přeplněné lidmi a silnici lze, vzhledem k množství aut, přecházet jen na řízených přechodech. Horká noc, atrakce jednotlivých kasin vstupující do ulice, množství reklam, poutačů a neonů vytvářejí neopakovatelný dojem.

Po takto prožité noci je ráno lehkým vystřízlivěním. I když vstáváme výrazně později než jindy, strip působí najednou ospale a téměř poklidně. Dopravní ruch je celkem malý, také lidí na ulicích není moc a v kasinech, která fungují nepřetržitě, posedává jen málo hráčů, (ale i hráček), z nichž většina vypadá tak, že nešli ještě spát, nemohou se od automatu odtrhnout. Jejich výraz svědčí o závislosti, kterou spíše jen ukájejí než skutečně pro-

ními návštěvníky, nevím na čem Las Vegas vydělává. Jsme tady již po několikáté, ale jen výjimečně někdo přiznává, že prohrál větší obnos. Je to asi tím, že za jednu noc nikdo nestačí hazardu totálně propadnout. Ale jednou, v roce 1995, jsme zažili velké a těžko uvěřitelné štěstí jednoho z nás. Při odchodu z herny našel v kapse poslední čtvrták a hodil ho do automatu blízko výtahu. Pak události nabraly spád. Automat nezastavil jako obvykle, ale najednou v něm silně cvaklo a nahoře na něm začal blikat modrý maják a vydával zvuk, jako policejní auto, který přehlušil vše v sále. Náš šťastlivec nebyl ani hráč a navíc neuměl ani slovo anglicky a byl tam sám. Jak nám později událost popisoval, hrozně se polekal a chtěl zmizet, protože měl pocit, že něco pokazil. Kolem něj se začali sbíhat lidé, tleskali a blahopřáli mu. Současně se objevila obsluha, mladá příjemná dáma, vypnula klakson, otevřela

před ní ho vhodil do automatu znovu. A z něj rázem vypadlo dalších 40 čtvrtáků. Dáma, která původní výhru kontrolovala, jen mávla rukou a odešla. Mezitím se tam již objevilo několik dalších účastníků zájezdu, které přivolalo neobvyklé divadlo. Náš šťastlivec neodešel spát, jak původně zamýšlel a vyrazil s nimi slavít. Ráno, stejně jako ostatní, potvrdil, že zůstal „na svých“, protože výhru dokázali s kamarády společně prosázet a trochu i propít. Ale od té doby jsme podobné štěstí nezažili.

Po snídani vyrážíme do poslední etapy, která končí v Los Angeles na pobřeží Pacifiku. Přece jen nám to nedá a projíždíme se trochu městem. Ale kromě zmíněného Stripu, tedy úzkého pruhu podél Las Vegas Boulevard působí město monotónním dojmem. Jeho okrajové části sousedí s pouští, kde prý večer dávají majitelé psů dobrý pozor, aby se jim nezatoulali, protože by se stali snadnou kořistí kojetů, kteří se k městu stahují. Zde bydlí především ti, kteří se starají o pohodlí návštěvníků města. V chudší části převažují řadové domky, v bohatší jsou samostatné vilky a blíže k centru jsou i nádherné rezidence uprostřed krásných zahrad. Jediné, čím si připomeneme, že jsme v Las Vegas jsou automaty, na které narazíte i tady v téměř každém obchodě.

Opuštíme Las Vegas a vracíme se na starou dobrou Route 66. Tedy, přesněji řečeno, na její zbytky. Barstow je poslední větší město, které projíždíme na cestě do LA. Město samo o sobě není ničím zajímavé, dominuje mu velké nádraží s přílehlým svážným pahrbkem a seřazovacím nádražím. Projíždějí tudy až stovky vlaků denně směrem na východ i na západ, většinou s kontejnery ve dvou vrstvách. Za Barstow najíždíme na poslední, asi sedmdesátimílový úsek Route 66, který si zachoval svůj původní charakter. Ještě jednou a naposledy sledujeme opuštěné domy, čerpací stanice, motely a obchody. Ale čím více se blížíme k západnímu pobřeží, tím častěji pozorujeme, že ruiny domů začínají být částečně obydleny i když nejspíš nájemníky samozvanými, kteří zde nacházejí možnost bezplatné střechy nad hlavou a relativně malou vzdálenost k obydleným centrům s možností obživy. Route 66 v této podobě končí kousek před městem San Bernardino. Město s tímto poetickým jménem, které evokuje vzpomínky na slavnou píseň se stejným názvem, je dnes již moderním

živají – strnulý výraz obličeje se nezmění ani když automat signalizuje drobnou výhru. Smutný pohled na stereotypní pohyby po zřejmě stejně smutné noci...

Při snídani se dělíme o zážitky uplynulé noci. Včera jsme se hned po ubytování rozprchlí samostatně, nebo v malých skupinkách a město nás pohltilo. Je zajímavé, že všichni zkusili své štěstí, všichni říkají, že zůstali „na svých“ a nevyhráli, ale ani neprohráli. Jestli je to tak i s ostat-

automat, něco prověřila a poblahopřála a předala mu výhru ve výši 498 dolarů. Současně se dozvěděl, že kdyby do automatu vložil ty čtvrtáky tři, tak by měl hlavní výhru, jackpot, která kromě vysoké finanční částky obsahovala i nový automobil Ford Mustang. Ale i tak výhra stála za to. Na závěr mu ta dáma vracela čtvrták, který vsadil. On ho nejdřív odmítal, ale když mu jasně dala najevo, že to je pravdivo, že si ho musí vzít, přijal ho a ještě

příměstským satelitem Los Angeles, které se rok od roku rozrůstá a kde v důsledku toho dochází k velkým stavebním úpravám jak domů, tak i veškeré infrastruktury. Ostatně celé Los Angeles je z našeho pohledu zvláštní město. Postupně prorůstalo s okolními městy, takže dnes již nelze poznat, kde jsou jejich původní hranice, orientovat se lze jenom podle názvů čtvrtí a ulic. Zabírá území o rozloze větší než Čechy. Dominuje mu stejně jako v jiných amerických městech downtown Los Angeles s vysokými mrakodrapy, ale celkově je tvořen z jednotlivých distriktů propojených složitou sítí dálnic. Můžete zvolit cestu ulicemi, ale ta je zdlouhavá především díky světelným semaforům umístěným téměř na každé křižovatce tvořené jednotlivými bloky domů. O synchronizaci těchto světel je možno jen snít, a tak každých 400 m je nutno trpělivě čekat. Přesto jsme se rozhodli, že na posledním úseku Route 66 zůstaneme věrni původní trase a zvolíme tuto zdlouhavou alternativu. Po dálnici 210 a následně 10 bychom byli v cíli při normální hustotě provozu za 45 minut, naše trvá nepoměrně déle. Volíme souběžný Foothill Boulevard, který prochází příjemnou částí města s řadou luxusních rodinných domů, různých obchodních center a sídel firem. Poctivě stavíme na světlech, poctivě se hlídáme, abychom někomu při změně světel neujeli a prožíváme poslední úseky cesty. Zcela posled-

■ Pohled z konce Route 66

ní úsek tvoří Santa Monica Boulevard dlouhý více než 15 mil. Tady máme také svoji poslední zastávku. Projíždíme v údolí pod Hollywoodem a při pohledu na známá písmena umístěná na svahu zastavujeme, abychom si udělali několik záběrů v záři odpoledního slunce. I když víme, že tento nápis vzniknul v dobách, kdy developpeři takto označili území rozparcelované a připravené pro výstavbu, stal se svým způsobem symbolem nového významného odvětví „výroby snů“ v USA. V těchto místech se Boulevard Santa Monica otáčí prudce na západ a nám zbývá posledních 10 mil jízdy proti ostrému odpolednímu slunci. Postupně se otevírá nezapomenutelný pohled na pobřeží, molo, u kterého slavná Route 66 končí a palmovou alej, která lemuje pobřežní ulici. Naposledy na Route 66 parkujeme své Harleye a jdeme směrem k moři. Santa Monica Boulevard končí vysoko nad mořským břehem a my z malého parčíku, tvořícího nezapomenutelnou vyhlídku, beze slova prožíváme pohled na Pacifik zalitý zapadajícím sluncem. Díky své poloze je park místem od-

počinku studentů i místem procházek místních obyvatel. Jdeme s motorkářskou pietou uctít pamětní kámen, který je zde zasazen na počest Route 66, jejího stavitele Will Rogerse i všech, kteří tuto slavnou dálnici použili k přesunu na západ. Je zajímavé, že nikdo z místních nevěděl, že je zde deska umístěna. Když jsme požádali sympatický studentský pár, který na ní seděl, aby nám uvolnil místo pro fotografování a natáčení, byli překvapeni, že zde existuje a že zde končila Route 66. I ostatní, zjevně místní, sledují s překvapením náš zájem o tuto desku, o jejímž určení neměli ponětí. Dlouhá cesta skončila, dosáhli jsme cíle a podařilo se nám splnit sen, který má většina těch, kteří propadli kouzlu motocyklů, ale i těch, kteří chtějí z vlastní zkušenosti poznat, kudy procházel velký a těžký exodus Američanů na přelomu dvacátých a třicátých let minulého století. Projeli jsme celou cestu na moderních motocyklech, bydleli jsme v klimatizovaných hotelích, měli veškeré možné pohodlí, ale i tak to byla cesta fyzicky náročná, poučná a nesmírně zajímavá. To vše nám probíhá hlavou a ve skrytu duše je nám smutno, že toto krásné dobrodružství končí.

A poslední zážitek – přichází k nám starší pán, ukazuje na zelený dům na druhé straně ulice, přesně proti pamětní desce a říká nám, že v tomto domě žil a v roce 1965 zemřel známý herec Stan Laurel, ten menší a smutnější z dvojice Laurel & Hardy. Dodnes prý je jeho číslo uvedeno v telefonním seznamu a pokud mu zavoláte, ozve se ze záznamníku jeho hlas, který vás požádá, abyste mu zanechali vzkaz. Byl to jeden z nejznámějších amerických komiků a i on patří k legendám, které známe ze stříbrného plátna.

Vracíme se do současnosti, startujeme, najíždíme na dálnici a jedeme vrátit motocykly. Za jedenáct dní jsme si na život na dvou kolech zvykli, ale teď hra i nostalgie končí. Vracíme se domů, ale z dojmů a zážitků, které jsme za tuto krátkou dobu prožili budeme čerpat celý život.

■ Pamětní deska